

Sprejemanje

Tiki so se pojavili kot odziv na notranje napetosti. Začelo se je kot trzanje roke. Nato tiki. Glasovni, z gibom. Koncentracija napetosti v telesu se je sproščala kot trzanje. Vedno le, ko sem se umirila ter bila v na videz »varnem prostoru«, četudi v avtu. Avto je krasna iluzija, kjer imaš občutek, da si varen pred pogledi. Zaprt prostor. Telo se je sprostito. Ni bilo več tako napeto. V pozoru.

Sprožala jih je misel, s katero v tistem trenutku nisem znala živeti. Služba. Bivši partner. Možnost izgube otrok. Družinska situacija, ki ji nisem videla rešitve. Brezna, ki se niso zapirala.

Se ustaviti. Nič več bežanja. Upočasniti. Se soočati s problemi. Zaupati, da bo vse v redu.

Rjoveti. Dobiti glas. Spustiti iz sebe kakršen koli krik. Se zjokati. Kako?

Ko dovršen del življenja živiš v strahu, postane vsaka misel, ki odstopa od željenega stanja, stres. Sem obesila perilo ali je ostalo v pralnem stroju? Sem naredila vse kar bi lahko, ali bi lahko več? Ko sem kaj pozabila, me je vsak strah sčasoma pregnal v stisko. Vse, ob čem bi, ob običajnem doživljanju, le zamahnila z roko. In ob koncu dneva trzanje. In tesnobe.

Obrnila sem kolo v drugo smer.

Zaupala prijateljici in si z njo delila najbolj moreče zgodbe. Si dovolila kričati, izkričati jezo, bolečino, žalost. In razumela njeno bolečino ob njeni zgodbi.

Se soočala. S problemi. Jih osvetlila z vseh kotov, iskala bolj dolgoročne rešitve, ki bodo delovali tudi, ko bom imela blokado spomina in preklope zavesti. Ter ne bom vedela, kdo in kje sem.

Odmikala mejo, s tem da sem pri stvareh namerno naredila majhno napako. Zavestno. In jo sprejela kot darilo, podpis duše. Nepopolnost, ki sem si jo dovolila, namesto popolnosti, ki ustvarja le tesnobo, v resnici pa se utapljaš v žlici vode. Majhen odmik, ki mi je izvabil žarek svetlobe iz srca, objem duše.

Si dovolila biti izrazna v javnosti. Šla bosa čez mesto. Ko je bila preluknjana obleka, edina obleka, v kateri sem lahko dihala, in so nato še ostali kosi oblačil dobili majhno luknjo, osebni podpis.

Si dovolila rjoveti, četudi je bilo v začetku slišati kot neslišno ihtenje.

Imela prijatelja, ki mi je umaknil roko z ust, ko sem se ponovno hotela utišati. In jo poljubil na prste. Ki me je sprejel tako, kot sem. Vso. In s tem zacelil najgloblje rane.

Mojca N.